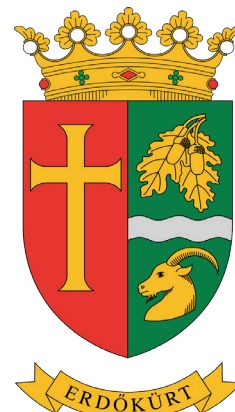

Erdőkürt Község Önkormányzatának
tájékoztató kiadványa
Alapította: Vadovics János

2020 MÁSODIK NEGYED ÉV

Véget ért az iskola...

Tanulni kevesen szeretnek, de az iskolában a társak közt könnyebben elment az idő. Képzeli csak el, micsoda erőfeszítés a diákoktól, hogy három hónapon át otthon, a gép előtt ülve, egyedül kellett elvégezniük feladataikat! Leginkább egyedül kell megérteni a fizikát, a matekot, a történelmi események következményeit – de még egy kémiai kísérletet is legfeljebb képernyőn keresztül láthattak. Nem oldják a tanulás monotonitását a jópofa beszélgetések, a diáktársak sokat eláruló pillantásai, a hahotától hangos szünetek percei... Elkezdett hiányozni az iskola, kezdjük értékelni, még ha korán kell is kelni...

Másképpen zárjuk a tanévet, másképpen örülünk a szünetnek. Egy biztos: a tanulás egy időre véget ért – és ez most talán felszabadítóbb, mint bármikor máskor júniusban. Hála Istennek, az áhított személyes kapcsolatok is kiléphetnek az online térből. Élünk a lehetőséggel!

Az óvodák viszont újra kinyitottak, ez is jelzi, hogy az élet kezd fokozatosan visszatérni a normál kerékvágásba. A nyár így is teljesen más lesz, mint amilyennek terveztük, de lelkileg megerősödve vágunk neki ennek az időszaknak.

Kérdés, hogy mivel lehet eltölteni az időt a vakáció alatt. Kedves gyerekek, gondolkodjatok, szervezkedjete, menjete mindenfelé, csak ne üljete otthon!

Kezdetnek induljunk ki abból, hogy az elmúlt évek tapasztalatai alapján kánikulában gazdag nyár elé nézünk. Igaz, Medárd napján esett az eső, így valószínűleg még negyven napig esni fog... A rossz idő a nyaralás egyik nagy ellensége. Tehát az első feladat: számba venni a nagyszülőket, a rokonokat, ismerősöket, akikkel talán már hónapok óta nem találkozhattunk személyesen.

Valaki a barátok közül mindig kapható egy kis focira, biciklizésre, fára mászásra, bandázásra vagy beszélgetésre a játszótéren. A nagy meleg idején lehet akár könyvtárba is menni, behúzódni egy jó könyvvel a hűvös szobába, vagy fagyizni az árnyas parkban. Aztán lehet túrázni is, ehhez sem kell sok, reggel bepakolni a hátizsákot, valami folyadék, jó pár szendvics, gyümölcs, majd irány a természet! Számba lehet venni a nyári táborokat, ahol izgalmas programokkal várják a gyermekeket, és tartalmas pihenést biztosítanak számukra. Lehet nyaralni menni a szülőkkel is, mindegy, hová, az a legfontosabb, hogy együtt legyen a család.

Jó nyarat mindenkinek!

Június közepétől egyre több gyermeket látni hétköznap is az utcákon, parkokban. A felnőtteket arra kérem, hogy vigyázzunk rájuk, fokozottabban ügyeljünk a játszótereknek, a művelődési ház és a katolikus közösségi ház környékén, legyünk körültekintőbbek az utakon vezetve, figyeljünk rájuk a strandokon, és imádkozzunk értük, hogy a szünidő a javukra szolgáljon!

A kép a 2018-as tanév végén készült.

Digitális tanrend – a pedagógus szemszögéből

2020. március közepétől egy új, korábban nem ismert „digitális, online oktatásra” állt át a magyar iskolarendszer. Abban mindenképpen volt előnye, hogy úgy ahogy, de haladt a tanév előre, minden diáknak sikerült teljesíteni az adott évfolyamot. Azonban hátránya – persze, a kisebbik rosszat választva – annál több volt, ugyanis megszűnt a pótolhatatlan személyes kontaktus tanár-diák, diák-diák között. Jobbára felborult a korábban megszokott napi rutin, illetve számos, technikai jellegű problémát is felvetett. Azok a családok, ahol nem, vagy csak korlátozottan állt rendelkezésre számítógép, laptop, internet, kiestek a ritmusból. Azt is tapasztalhattuk, hogy a pedagógusok túl sok anyagot, házit adtak fel, amely több időt elvett a diákoktól, mint amennyit ténylegesen az iskolában vagy otthoni tanulással töltöttek volna. A középiskolákban elmaradt a ballagás, ami örök emlék a tanulóknak, illetve csak írásbeli érettségiket tartottak (maszkban, kesztyűben), ami rosszabb eredményt hozott, hozhatott sok végzősnek a szóbelik hiánya miatt. Az évről is elmarad(t), vagy csak nagy korlátozásokkal tartható meg. Összességében azt mondhatjuk, „csonka” tanév áll mögöttünk, sok fáradtsággal, némi keserőséggel és csalódással, de bízzunk benne, a következőkben minden visszaáll a régi kerékvágásba!

Simon Tamás, középiskolai tanár

Különféle iskolákban tanító kollégáimmal, sőt a helyi diákokkal beszélgetve (és a médiából is tájékozódva), azt látom, eléggé iskolavezetés-, tanár- és gyerekfüggő a távoktatás megítélése. Vannak olyan intézmények, ahol jóindulattal sem nevezhető digitális oktatásnak, ami történik, hiszen postai úton kell kiküldeniük a tananyagot, hogy igazolni tudják: a szülőhöz eljutott, és még így is csak elvételre kapnak a gyerekektől 1-2 próbálkozást. Máshol a digitális lehetőségek kavalkádjában alig bírják követni a diákok, melyik tantárgyból milyen csatornán keresztül kapják az elvégzendő feladatokat. Néhol a szülők is kétségbe vannak esve, mert a buzgó pedagógus követelményeit képtelenek teljesíteni – főleg, ha egyszerre több gyermekkel futnak neki az akadályoknak.

Ha a fentiekből indulok ki, nagyon elégedett vagyok. Óráim legnagyobb részét évek óta az aszódai evangélikus gimnáziumban tartom, ahol a diákok (vagy legalábbis a szülők) nagy része motivált, az iskola vezetése pedig rendkívül gyorsan és hozzáértő módon megteremtette a keretet a tanári munkához. Az átállás mindössze két tanítási napot vett igénybe.

Az iskola vezetősége felhívta figyelmünket, hogy a távtanítás célja csak másodszorban a normál oktatás helyettesítése. Nekünk az értelmes tevékenységet és egyfajta állandóságot kell megteremtünk a gyerekek számára, hogy ne essenek szét lelkileg, ne süllyedjenek bele a bizonytalanságba, a félelembe... A tananyag tehát majdnem „csak apropó” ahhoz, hogy folyamatosan kapcsolatban legyünk diákjainkkal.

És valóban... Nem egy tanuló jelzett vissza, hogy megfogta egy gondolat, segített túllendülni az otthoni veszekedésen, vagy éppen bizalommal töltötte el szorongásai közepette. Persze, a hittan egyébként is lelki „tantárgy”. Számomra katarzisélmény volt, amikor olvastam sorra a szépen átgondolt és személyes élményekkel megírt feladatokat, először csak a könnyem folyt, aztán egy lelket tisztító, kiadós sírás kimosta belőlem az állandó időhiány okozta küzdelem hatalmas feszültségét.

Komoly kihívást jelentett, hogy olyan anyagot állítsak össze, ami miatt érdemes leülni a gép elé: szórakoztat is, a szükséges információt is át tudom adni általa, sőt lehetőséget is biztosít az osztályzásra (mert hát elegendő jegynek kell megszületnie ahhoz, hogy év végén értékelhető legyen a diák, és így érvényes legyen a tanéve). Órákig tartott, amíg egy-egy témához összeállt az anyag – pedig mindössze 30 percre kellett terveznem (néha éppen az időszűke tette nehezzé). Aztán jöttek a megoldások, naponta akár 60-80 diák „órai” munkáját olvastam, értékeltem, és igyekeztem lehetőleg személyre szóló választ küldeni. Nehezítette a tanítást az is, hogy online órákat az első hetekben csak délutánonként tudtam tartani, pedig könnyebben megy az ismeretátadás számomra szóban, mint írásban. Ám ennek is volt előnye: a kamaszok jó része (13-16 éves korosztályt tanítok jelenleg) ritkán nyilvánul meg, írásban viszont – a többiek véleményétől nem tartva – bátrabban le meri írni gondolatait, félelmeit. Olyan diákok tiszteltek meg a bizalmukkal, akik az elmúlt években alig nyilvánultak meg a szokásos iskolai keretek között.

Összességében azt mondhatom: kemény időszak áll mögöttünk (sok-sok éjszakázással), de mindannyian többek lettünk általa. Van olyan, ami megfogható (ilyen például a digitális fejlődésünk vagy a tananyag személyesebbé tétele), és van olyan, amit csak a szívünk mélyén érzünk.

Kenyeres Anikó, (nyolcosztályos) gimnáziumi tanár

Nekem a digitális oktatás azt juttatja eszembe, hogy hogyan fejlődtek digitális kompetenciáim az elmúlt COVID-os időszak alatt. Számomra ez volt a pozitívuma az otthonról tanításnak. Már elég gyorsan készül a ppt, a kezdetben 3 órás munkaidőt sikerült 2 és félre csökkenteni! Aztán beilleszték, beszúrok, letöltök, feltöltök. Mostanra rám is rám férne egy kis feltöltődés! Bővült a szókincsem is: Drive, Zoom, Classroom, Redmenta. Akárcsak a jó pap, a tanító is holtig tanul. Sőt, a sok-sok digitális tananyagnak a jövőben is hasznát tudom majd venni.

Azért örülök, hogy lassan véget ér ez a számomra személytelen, gépiesített munka. A gyerekektől kapott felvételek, a szívet melengető üzenetek tartották bennem a lelket, ezek adtak erőt a nap mint nap elvégzendő feladatokhoz. Hiányzik a személyes kapcsolat, az ölelések, a kedves szavak, az állandó csicsergésük, a csínytevések, és még sorolhatnám. Hirtelen jött ez a nagy változás, amire mi, pedagógusok sem voltunk felkészülve. Nem is beszélve a szülőkről és a gyerekekről, akiknek szintén nagyon hamar alkalmazkodniuk kellett a kialakult helyzethez. Bár szerintem a gyerekeket viselte meg legkevésbé...

Köszönet minden Kollégának, aki áldozatos munkájával, kitartásával, kreativitásával azon dolgozott hónapokon keresztül, hogy a diákjai (kicsik és nagyok) ne szenvedjenek hiányt a tanulmányaikban, és a meglévő kapcsolatot fenntartsák, ápolják. Bízom benne, hogy szeptemberben a megszokott keretek között indulhat az új tanév. A Jóisten adjon ehhez erőt és kitartást!

Hegedűs Anita tanító néni

Számottevő a digitális kompetenciám fejlődése, nagy valószínűséggel a gyerekéké is. Ezzel egyenes arányban romlott az írásuk külalakja, nagy valószínűséggel az enyém is.

Sokkal többet ülök, mint az iskolában. Ezt kompenzálандó minden nap sétálok és/vagy kertészkedem.

Nagyon hiányzik a gyerekek mosolya, az összekacsintások, ölelések, beszélgetések, közös játékok.

Biztosan megmarad a digitális oktatás 1-2 eleme a „rendes” tanításra is, de az alsós korosztálynak mindenképp fontos a személyes kapcsolat.

Berzsák Györgyi, tanító

Digitális távoktatási rendszerünk bevezetése nem volt zökkenőmentes, de mindenki megtanulta kezelni. Persze, hiányzik a gyerekzsivaj az iskolából, és a vidám társaság.

Proksza Krisztina, tanító

... és szülőként

Erik Budapestre, a Csillagberek Waldorf Iskolába jár, harmadik osztályba. A Waldorf pedagógia nem támogatja a digitális eszközök korai használatát, ennek ellenére úgy érzem, jól sikerült helytállni a hirtelen jött távoktatásos üzemmódban. Napi szinten kaptuk a feladatokat a Google Tanterem alkalmazásban. Volt, hogy csak leírás volt, amit mi tolmácsoltunk Eriknek, volt, hogy egy videót kaptunk, amiben Kata, Erik osztálytanítója mutatta be a feladatot, vagy olvasott fel egy mesét, történetet. A feladat végrehajtása már nagyjából önállóan ment, néha kis segítséget igényelt Erik. Az élményalapú tanulás nem esett a távoktatás áldozatául: nagyon ötletes és gyakorlatias feladatokon keresztül ismerte meg Erik például a régies és a most használt mértékegységeket, tanulta meg felismerni a főneveket, mellékneveket és igéket. Nekünk, felnőtteknek jó volt bepillantani kicsit az iskolai életbe, és meglepő módon nem éreztük, hogy nekünk kell tanítóná válnunk, hanem a tanulás megmaradt Erik és a tanító néni közös ügye.

Zima-Barna Zsuzsanna

Anyaként pozitívnak értékelem az elmúlt időszakot. Ha Bencénk később is emlékezni fog rá, egészen biztos vagyok benne, hogy élete egyik legboldogabb időszakának fogja tartani. (Talán ezt jelzi az is, hogy teljesen leszokott a körömrágásról.) Az óvodából mind az óvónénik, mind a fejesztőpedagógus részéről hetente kaptunk feladatokat – így általában „foglalkozással” kezdődtek a napjaink. Nem maradhattak el a kirándulások: kilométereket mentünk naponta biciklivel vagy gyalog – nemegyszer délelőtt is, délután is (ebben apának óriási szerepe volt). Közösén főztünk, takarítottunk, kertészkedtünk stb. (amire máskor leginkább csak hétvégeken van lehetőségünk) – ez az élet iskolája. Rengeteget énekeltünk (füttyültünk), nevettünk, és számlálatlanul jöttek egymás után a nagy ölelések (a nap bármely részében)...

Persze azt is meg kellett tanulnia Bencének, hogy vannak halaszthatatlan teendőim, és a hivatalos telefonokba sem szabad beleszólni... – nem könnyű ezt felfogni, ha az ember alig múlt öt éves. Nagyon boldog voltam, ha az én „okos nagyfiam” hagyott 15-20 percet dolgozni, hivatalos ügyeket intézni napközben. Én is megtanultam, hogy nem dől össze a világ, ha időben elcsúszok, szabad hibáznom is – a kellemetlenségek alázatra is nevelnek. Mióta kisfiunk délelőttönként újra óvodába jár, nyertem napi kb. 3 órát – ez azt jelenti, hogy

sokkal kevesebb az éjszakázás. Ezerszer könnyebb pozitívan látni!

Kenyeres Anikó

Valójában nem ért minket felkészületlenül a kijárási korlátozás: az elmúlt években a szezonális betegségek miatt minden télen beszorultunk néhány hétre a gyerekekkel, amikor néha a kapuig is kihívás volt eljutnom, ezért a kamrában és a mélyhűtőben mindig van 2-3 hétre való élelem. A gyerekek nagyon örültek a hirtelen jött vakációnak, én meg úgy voltam vele, hogy nézzük a jó oldalát: ezúttal legalább egészségesen töltjük a kényszerű itthonlétet.

Hosszú hetekig szinte ki sem tettük a lábunkat a kapun, a nap fénypontja a Téglaház utcai kirándulás volt: aki jól viselkedett, az megetethette Sanyikát, a mindig éhes kandúrt.

Az itthon tanulás eleinte jó mókának tűnt, de aztán kifejezetten küzdelmes mutatványnak bizonyult, mert bár Panna önálló és szorgalmas, nehezen kötötték le a feladatok akkor, amikor a kistestvérei nagy egyetértésben (vagy épp harcias kiskakasként) jó hangosan játszottak körülötte. Minden napnak nagy reményekkel vágtam neki, de volt, hogy már a reggelinél kiderült: megint olyan napunk lesz, amit túl kell élni valahogy...

Jelentem: túléltek. :) Ha nagyon őszintén kellene válaszolnom arra, hogy nekünk jó volt-e, jót tett-e a veszélyhelyzet és az ezzel járó korlátozás, nem tudom, mit felelnék. Hozott is, vitt is... és újra emlékeztetett arra, hogy AJÁNDÉK minden együtt töltött nap.

Szathury-Márkosi Kitti

Helyzet 2020

Egy hónapja vagyunk más állapotban. Szándékosan most írok, remélve, hogy mikor az újság megjelenik, már csak emlék lesz mindez. Egyik napról a másikra történt minden, nekifutásra nem volt idő...

A gyerekek eltűntek az óvodából, iskolából, nagy terhet róva a szülőkre, akiknek nemcsak a gondozásukra, de még a tanulásukra is ügyelni kell, mert a tanítás nem szűnt meg. A pedagógusok is nagyon nehéz helyzetbe kerültek, hiszen az új tanítási módszert, az online tanítást nekik is tanulni kell. Szerencse, hogy a kürti diákok sok önálló órán is részt vettek, így talán otthon is képesek szülő nélkül tanulni. Mi, öregek szenvedjük el a legkisebb változást, hiszen eddig is itthon voltunk, a nyugdíjunk is vélhetően időben jön. Áldott helyzet, hogy itt van a kerti munka és az erdő, van hová menekülnünk.

Az önkormányzatunk már a zárlat után két nappal elküldte a tájékoztatót, melyből megtudtuk, hogy mit tehetünk, és mit nem, miben állnak rendelkezésünkre; kaptunk maszkot, ha mégis ki kell mozdulnunk... Megszervezték a gyógyszerírást, -kiváltást, házhoz szállítást. Hálás köszönet mindeért. A lelki táplálékról Anikó gondoskodik, minden hétvégén kapunk írásban egy kis útmutatót a vasárnapi evangéliumhoz, hogy érezzük: a vasárnap ünnep. Az evangélikusokhoz Styevko Misin keresztül jut el az esperes úr „igehirdetése”.

Nagy segítségünk a boltunk, ahol teljes erőbedobással igyekeznek minden igényünket kielégíteni.

Míg a pestiek panaszkodnak, hogy üresek a polcok, itt minden van! Ha az élelmezéssel akadozik, akkor Dudok Erzsó megtanít kovászos kenyeret készíteni, azóta így sütjük. A házhoz szállítást is megszervezték, Roni ifjú felesége, Orsika is beállt a csapatba, ő is végzi ezt a munkát. Így tényleg be tudjuk tartani a kijárási korlátozást. Nekem még nagyon sokat segítenek a barátaim, Berzsákék, Havjárék, Németh Tibi, ha „lakott területre” mennek, megkérdeznék, nincs-e szükségem valamire, ami helyben nincs (samott és vízüveg). Sőt, Zima Imrétől olyan ajánlatot is kaptam, hogy hoz nekem egy mázsa agyagot Pestről...

A média tele van jó tanáccsal, segítséget nyújtanak a tanuláshoz, tornáztatnak, ostoba műsorokkal próbálják szórakoztatni a lakásokba szorult családokat. Az én kedvencem az M5 oktató műsora. Az érettségifelkészítőt nézem, csodálkozva, mennyi minden ismerős. Mindent összevetve hálás vagyok, ha nem kapom el a betegséget, szerencsésnek mondhatom magam azokkal szemben, akik elvesztették az állásukat, beszorultak egy lakótelepi lakásba több gyerekkel, és Borsodban éheznek emiatt. Bízunk, és reméljük, hogy hamarosan elmúlik, és talán sok mindent átértékelünk – a javunkra. Úgy legyen!

Külkey Eszter

Óvodai hírek

2020. március 13-ától jelentős változás következett be az óvoda életében. A gyermekek lelkesen készültek a március 15-i ünnepségre, de sajnos, a járványveszély miatt már nem tudták előadni a műsorukat. A járvány terjedésének megfékezése végett az óvoda is bezárt. Új életet kellett kialakítanunk. A legnagyobb közösségi oldalon egy, a szülőkkel közös, zárt csoporton keresztül tartottuk a kapcsolatot a szülőkkel és a gyermekekkel. Ez a fajta tájékoztatás már korábban is működött, de csak fényképek és kérések kerültek ide. Most itt osztottunk meg olyan anyagokat, melyek az óvoda tematikus tervében szerepeltek, és amivel a szülők tudták segíteni a gyermekük további, otthoni tevékenységét, fejlődését. Reményeim szerint sok szülő élt ezzel a lehetőséggel.

Nem terveztünk időhöz, helyhez kötött tevékenységeket. Ötleteket, javaslatokat adtunk a szülők számára. Mivel az óvoda a családi nevelés kiegészítője, így célunk inkább a szülők segítése, illetve hogy a szülő élvezze a gyermekével az együttlétet, játsszanak, meséljenek, vegyék észre az őket körülvevő világ szépségeit. Úgy gondolom, ennek az időszaknak a pozitívuma, hogy nem kellett sietni, kapkodni, több időt tudtak a szülők gyermekükkel tölteni.

Az óvoda fejlesztőpedagógusa szintén ezt a felületet használta, hogy minden héten új anyaggal segítse továbbra is a nagycsoportosokat az iskolába vezető úton.

Az elmúlt időszak a kollégáimnak sem telt unalmasan. Volt, aki a helyi önkormányzatnál nyújtott folyamatos segítséget, más az óvoda működéséhez szükséges adminisztrációs feladatokat látta el, illetve számos meséhez készültek bábok, előre elkészült több, az adott évszakhoz kapcsolódó dekoráció. Eközben folyamatosan zajlott az épület takarítása, fertőtlenítése.

A nyitásig ügyeleti rend működött, mely szerint az óvodák csoportonként 5 főt fogadhattak, erre a lehetőségre senki nem tartott igényt. Majd a 215./2020. (V.20.) sz. kormányrendelet szerint ismét kinyitotta kapuját az óvoda. Mivel a vészhelyzet még mindig fennáll, ezért intézményünkben továbbra is nagy figyelmet fordítunk a higiéniai szabályok betartására. Mindenki érdeke, hogy ezeket a szabályokat betartsuk és betartassuk.

Első héten sort kerítettünk a ballagásra is, mely eltért az eddig megszokottaktól, ugyanakkor a gyermekektől csak pozitív visszajelzést kaptunk. A nagycsoportos óvodások szülei meglepetéssel kedveskedtek egy rendhagyó óvodai búcsúztató formájában, melyet ezúton is köszönünk. Másnap mi szerveztünk az ovisoknak különböző játékos programokat. Igaz, az időjárás közbeszólt, de ennek ellenére is sikerült egy tartalmas napot varázsolnunk, melyben volt játék, tánc, üvegfestés, gyöngyfüzés, kölyökpesztgőzés... Ezen a napon adtuk át a Bozsik-programban résztvevő gyermekek ajándékát, és a nagycsoportosok is átvehették ballagótarisznyájukat, vele az apró ajándékokat. A hét másik nagy meglepetése volt, hogy megérkezett a várva várt fésülködőasztal. Ezt a karácsonyi vásárból befolyt összeg egy részéből és a szülők által nyújtott támogatásból sikerült megvásárolnunk.

Csoór Beáta

„Bemutatkozunk”

Felkérést kaptunk a Kürtölő szerkesztőitől, hogy írjunk magunkról egy pár sort, hogy mi – mint Simon család – honnan is ismerjük Erdőkürtöt.

Családunk tudomása szerint édesanyám nagymamája Paskó Mária volt, aki az elsők között telepedett le Erdőkürtön. Neki a „Dolinában” volt házrész, onnan kezdett építkezni. Dédnagymamám férje, Czeba Jenő postás volt, aki a családukba hozta ezt a hivatást. Ennek hatására lett először a dédnagymamám, majd a nagypapám, Bíró József is postai dolgozó.

Dédszülők

Nagyszülők

Az 1930-as években az Erdőkürtre címzett postai küldeményekért minden nap Kállóra kellett kerékpárral átmenni. Így ismerte meg nagypapám a nagymamám, Vargha Máriát. Közös életüket a Kossuth út 98. szám alatti ház építésével kezdték meg, melyben most a feleségemmel (Fanny) és a gyermekeinkkel (Patrik és Nóri) élünk.

Nagyszüleimnek született három gyermeke: Bíró Mária, Bíró József és Bíró Beáta. Mindhárman az erdőkürti általános iskolába jártak. Középiskolai tanulmányait édesanyám (Bíró Mária) a budapesti postaforgalmi szakközépiskolában végezte, így ő postai tisztviselő lett. Másik két testvére a gimnáziumi tanulmányait Váccon folytatta. Mindhárman Váccon kaptak munkát mint postai dolgozók.

Édesapámmal a váci „nagy” postán ismerkedtek meg, így ők már Vácott kezdték el közös életüket. Született négy gyermekük (Kinga, Mária, Kázmér és Bernadett). Testvéreimmel szívesen jöttünk a faluba meglátogatni a nagyszüleinket. Sok nyarat töltöttünk itt gyermekként. Nagyszüleim halálával eltávolodtunk a falutól, sajnos alig-alig jártunk le az egykor szebb időt megélt házhoz.

Innentől tudom bemutatni, hogy mi vagyunk a Simon család:

2006-ban ismerkedtünk meg feleségemmel Nagyörösön. Feleségem Vácott végzett óvodapedagógusként, én pedig Sopronban faipari mérnökként. 2016-ban kötöttünk házasságot. Vácdukai otthonunkba 2017-ben Patrik, majd 2019-ben Nóri nevű gyermekeink érkeztek. Egy lehetőség kapcsán fele-

ségemmel úgy döntöttünk, hogy a családtól megvásároljuk a nagyszülői házat, s felújítjuk. Így kezdtünk bele az „emlékek” renoválásába 2018 októberében azzal a szándékkal, hogy hétvégi házként fog fontos szerepet betölteni, és feltöltődést biztosítani a családuk számára. Lassan indultunk neki, de mivel az akkori vácdukai házunkat a vártnál hamarabb eladtuk, így felgyorsult a renoválás. 2019 decemberére beköltöztünk a felújított Bíró-házba.

Fontosnak tartjuk a keresztény értékrendeket, így Nórit már itt, az erdőkürti katolikus templomban kereszteltük meg 2020. március 8-án.

Az azt követő családi ebédet 45 fővel már a faluházban tudtuk megtartani.

Igyekszünk sokat kirándulni, felfedezni a vadászházat, a Célás-patak környékét, mint egykor régen. A közeli túraútvonalon rendkívüli élményt szerez számunkra egy-egy őz, nyúl, szarvas megfigyelése. Mi is szeretnénk kézen fogni gyermekeinket, és valódi értékeket átadni nekik. Ennek kapcsán a régi családi hagyományokat követve a pünkösdi temp-

lombúcsún, szentmisén már a szűk családdal tudtunk részt venni, és a Bíró-házban közösen asztalhoz ülni.

Úgy gondolom, hogy a gyökereket megtalálva, a régmúlt szép emlékeit nem feledve, méltó módon nevezhetjük otthonunknak Erdőkürtöt.

Simon Kázmér

Köszöntjük az Erdőkürtieket, olyan szeretettel, amilyennel minket is fogadtak. Gödöllőről költöztünk ide; mondhatnánk, véletlen, de inkább Isten ajándéka nekünk ez a csendes, gyönyörű környezetben fekvő, kedves emberek lakta kis falu. Nem akartunk nagyon messzire költözni Gödöllőtől, ezért a környéken keresgeltünk, így találtunk Erdőkürte. Nagyon megtetszett a vadregényes nógrádi táj, a rendezett porták, a helyiek segítőkészsége. Utóbbi a felújítás során többször is megtapasztaltuk, amit ezúton is köszönünk. Különösen azoknak, akik dolgoztak a házunkon, a szomszédjainknak, Ági néni-nek, akinek a házában lakhattunk a felújítás ideje alatt, és köszönjük a polgármesteri hivatal szívélyes fogadtatását.

Szinte az első perctől kezdve nagyon szeretünk itt lakni. Lányainknak, unokáinknak is nagyon tetszik. Szép, világos a házunk, szinte a fél falut belátni. A hab a tortán, hogy a Szentlélek templomtól pár háznyira lakunk, így gyalog is mehetünk a szentmisére,

és még az Első Remete Szent Pál Monasztikus Nővéreinek a monostora is itt van, ahol sokat imádkoznak értünk.

Lakberendezéssel, belsőépítészeti tervezéssel foglalkozom, a munkámat jórészt számítógépen végzem, így sokat lehetek itthon. Férjem már nyugdíjas, ő is a nap minden percében élvezheti a jó levegőt, a madárcsicsergést. Mivel vadászik is, a környék gazdag vadállománya is vonzó a számára. Erdőkürt ideális lakóhely azoknak, akik nyugalomra vágnak, és még kertészkedni is akarnak, mert kert, az van, mindenkinek hatalmas. Mi is igyekszünk rendbe tenni a miénket. Ezzel kapcsolatos egyik kedves élményem: amikor hallottam, hogy Zsuzsika felajánlotta az egyik szomszédomnak a megritkított virágait, én is megkérdeztem, vehetnék-e belőle, mert nincs még semmi a kertemben, és itt nincs olyan hely, ahol árulnának virágot. Erre nevetve válaszolt Zsuzsika: Itt nem lehet venni! Itt csak adni lehet, meg kapni!

Hát ilyenek az erdőkürtiek! Köszönjük. Mi is szeretnénk minél jobban azonosulni ezzel a felfogással. Amit lehet, itt szerzünk be, ezzel is támogatva a helyi gazdákat. De az igazat megvallva, ez nem esik nehezünkre, hiszen a termékeik nagyon finomak, frisek, és nem is kell utazni értük.

Harminc éve vagyunk házasok, örülünk, hogy a következő harminc évet itt élhetjük meg.

Andrási László és Andrási Zsuzsa

Bemutatkozik

... A FALUVÉDŐ, -SZÉPÍTŐ ÉS -FEJLESZTŐ EGYESÜLET

Egyesületünk 1992 óta működik Erdőkürtön, célja községünk szépítése, fejlesztése, értékeinek megóvása. Boda Károly és Czeba József elnök urak után jómagam 2007-ben kaptam meg a tagságtól a bizalmat az egyesület képviselőjére, azóta sikerült pályázatok segítségével feljavítani a gépparkunkat (fűkaszákkal, fűnyírókkal, fűnyíró traktorral), és egy kicsit az informatikai hátterünket is lappal, nyomtatóval.

Vannak évente ismétlődő feladataink: a falu területén a fűnyírások segítése, a parkosítás, virágágyások ültetése és azok ápolásában való részvétel. Az önkénteseket ellátjuk gépekkel, védőeszközökkel, a parkosításhoz a növényeket, virágokat megvásároljuk. Ehhez néhány éve vásároltunk a faluba 8 nagy és 4 kisebb virágládát, amelyekből néhányat az idényben kihelyezünk a faluba, és teleültetjük virággal. Ezek mellett vásároltunk kiülőket, padokat, valamint temetői padokat is, amelyeket időnként muszáj lefesteni, karbantartani.

Az önkormányzattal karöltve szoktunk szervezni takarítási, községépítési napot, ilyenkor a megjelenő lakók együtt nyírnak fűvet, együtt gyomlálnak, festenek, vagy akár szedik a szemetet. Tavaly csatlakozott az egyesület a TeSzedd felhívásához, és megtisztítottuk a községet és környékét a kidobált szeméttől, amit díjmentesen el is szállított az illetékes.

Néhány éve egy pályázat kapcsán az alapszabályunkba is bekerült a parlagfű elleni védekezés, így erre a feladatra is nagy gondot fordítunk, annál is inkább, mert minden évben fotódokumentáció- és beszámoló-köteles a munka elvégzése.

Támogatjuk a községi programokat, részt veszünk a szervezésben, lebonyolításban, és a rendezvényeiben is (farsang, anyák napja, gyermeknap, falunap, gyermektábor stb.).

Ezek mellett szerény anyagi hátterünkhöz képest (adó 1%, pályázat – ha nem kerül várólistára, adomány) próbálunk minden megkeresésnek eleget tenni, amely akár az önkormányzatunktól érkezik, akár az iskolánktól (szobor- vagy padfelújítás: csiszolás, festés), de óvodánk és a 3 másik civil szervezet is számíthat ránk.

A jövőben is ezeket a feladatokat szeretnénk szem előtt tartani: a fűnyírást, parlagfű-mentesítést, a fásítást, ültetést, virágosítást, szóval a környezetünk, a falunk védelmét, szebbé, élhetőbbé tételét, emellett szeretnénk továbbra is támasza maradni az önkormányzatnak, a főbb intézményeknek és az Erdőkürtön működő civilszervezeteknek, mert fejlődni csak közös akarattal, összefogással lehet.

Ehhez várunk önkéntes, segítő kezeket, ha valamilyen munkát szervezünk, de szívesen fogadunk bármilyen segítséget a jó ötletektől az adományig,

és persze várjuk a jelentkezőket tagságunk soraiba, akiknek ezúton is köszönöm szépen az eddigi kitartó munkáját, és jó erőt, egészséget kívánok mindenkinek, hogy a jövőben is el tudjuk végezni a ránk váró feladatokat.

Egy idézet szerint „az élet akkor szép, ha olyasmiret dolgozunk, amiért érdemes”. – ERDŐKÜRTÉRT érdemes!!!

Horváthné Franyó Ildikó

... A MŰVELŐDÉSI KÖR ERDŐKÜRT

A Művelődési kör 1985 decemberében alakult meg a jelenlegi művelődési ház épületében. A civilszervezet létrehozásához az akkori Hazafias Népfront adta a nevét. Hivatalosan 1990. február 26-án jegyezte be az egyesületet a balassagyarmati Cégbíróság egyéb társadalmi szervezetként, Művelődési Kör Erdőkürt néven. Az egyesület vezetője Budai József, nyugdíjas pedagógus, aki annak idején az egyesület elindításában is fáklyavívó szerepet töltött be. Az alelnöki szerepet Boda Károly és Benedekné Budai Júlia tölti be.

A civilszervezet keretein belül működik a nyugdíjasklub és a Pávakör. A nyugdíjasklub tagjai ősztől tavaszig kéthetente tartják összejöveteleiket a művelődési ház nagytermében, a jó hangulatú délutánok és esték eltöltése mellett kirándulásokat és színházlátogatásokat is szerveznek. Az erdőkürti Pávakör 25 évig működött aktívan, sok megyei és országos versenyen ért el helyezéseket. Az újraindítás ötlete 2009-ben született meg egy erdélyi út alkalmával. Ottani barátainknak kedveskedtünk a búcsúestén egy kis műsorral, amely olyan jól sikerült, hogy megbeszéltük, nem hagyjuk abba otthon sem, fellesztjük a Pávakört. Repertoárunk a régi énekekből és táncokból áll. Öltözkünk a tót hagyományokra visszavezethető, hagyományos ruhadarabokból áll.

A Művelődési kör tevékenységei között szerepel színházlátogatások, kirándulások, táncmozgások és a település kulturális életének szervezése. 21 évvel ezelőtt, 1999-ben szervezte meg először a honismereti tábort azzal a célkitűzéssel, hogy a részt vevő gyerekek megismerhessék a település múltját, népszokásait, népművészetét, hagyományos ételeit, ismerkedjenek régi mesterségekkel.

Egyesületünk 40 taggal működik, a hosszú évek alatt egy nagyon összetartó közösséggé fejlődött. A falu kulturális rendezvényein közreműködésünkre mindig számítani lehetett. Tevékenységünket az elkövetkezendő időkben is a hagyományainknak megfelelően szeretnénk folytatni, ennek érdekében szeretettel várjuk az új belépőket, akik a falu kulturális életében szeretnének részt venni. A Művelődési kör vezetőségének megújulására a törvényességnek eleget téve a közeljövőben kerül sor.

Benedekné Budai Júlia

A kovászás csodálatos világa

Az én kenyérsütős történetem néhány évvel ezelőtt kezdődött, amikor elhatároztuk, hogy változtatunk az addigi életmódunkon, táplálkozásunkon. Ezt rengeteg, több éves tanulás előzte meg, képzések elméleti és gyakorlati síkon egyaránt. Így jutottam el a kovászoláshoz...

„Az élet története olyan egyszerű, és az egészség jogunk és örökségünk.” (Edward Bach) Az emberiség ősidők óta tudja, hogy a Teremtő az irántunk való szeretetében a mi gyógyulásunkra teremtette a gyógynövényeket, virágokat, ahogyan táplálékul a gabonát, gyümölcsöket, zöldségeket. A gabonák a mezőgazdaság megjelenésével 10 000 éve lettek a táplálkozás fontos alkotói. Az mára már nem kétséges, hogy a mai kenyérrel baj van. Sok benne az adalékanyag, és az élesztő sem a legjobb megoldást nyújtja.

A kovászás az egyik legjobb eljárás, hogy egészséges és finom étel kerülhessen asztalunkra. A jó kenyér pedig a tiszta, vegyszermentes alapanyaggal kezdődik.

Mi is az a kovász? Liszt, víz alkotóelemekből áll, a kovászás során nagyon gazdag mikroflóra (tejsavbaktériumok, vadélesztőgombák) segítik a búzafehérje (vagy más néven glutén), valamint a szénhidrátok bontását, előemésztését. 100 évvel ezelőttig kizárólag ezzel az eljárással készítették a kenyereket. A kovászás egyfajta fermentáció, tejsavas erjedés, melynek során íz- és aromaanyagok jönnek létre, ennek köszönhetően a kovásztolt kenyérnek jellegzetes íze van, és akár egy hétig is kiváló minőségben fogyasztható.

De ha ennyire jól működik, miért volt szükség változtatásra?

- A kovászos eljáráshoz idő kell, szervezés és odafigyelés.
- A termelők dolgát megkönnyítve előálltak a tudósok egy gyorsabb alternatívával, így jött létre a kereskedelmi élesztő, mellyel a kelesztés gyorsabb, kiszámíthatóbb, viszont a tésztát alkotó fehérjék nehezen emészthetővé válnak, ezáltal jobban megterhelik a szervezetünket.

A kovászos kenyérhez nem kell más, mint liszt, víz és só mint alapanyagok. Szükséges hozzá egy anyakovász, amit a hűtőben tarthatunk, vagy akár meg is száríthatunk, így mindig rendelkezésünkre fog állni. Ennek az anyakovásznak egy részét használjuk fel az aktív kovász készítéséhez, mellyel már dagaszthatjuk is a kenyérkénket.

Igen, több idő szükséges, előre tervezés, de az eredmény magáért beszél, összehasonlíthatatlan

íz és könnyen emészthető, szénhidrátcsökkentett kenyér a jól megérdemelt jutalom.

Nemcsak kenyeret készíthetünk kovással, hanem minden mást is (kalácsot, kenyérlángost, pitát, fánkot, pogácsát, pizzát). Ha Valakinek sikerült felkeltenem az érdeklődését, és szeretne velünk jönni ezen a tudatos úton, bátran keressen meg!

Addig is álljon itt egy recept:

FRANCIA PARASZTKENYÉR

- 585 g BL80 kenyérliszt
- 380 g víz
- 240 g kovász
- 22 g só

A lisztet a vízzel összekeverem, állni hagyom 1 órát, majd hozzákeverem a kovászt, végül a sót. Néhány percig dagasztom, majd olajozott tálba helyezem. 45 percenként hajtogatom 3-szor, majd gömbölyítem, 20 perc pihentetés után formázom, és lisztezett szakajtóba teszem. Ha 2-3-szorosára kelt, 230 fokon sütöm 20 percig, majd 215 fokon 35 percig. Rácson hagyom kihűlni. Jó étvágyat hozzá!

Egy idézettel szeretném zárni a gondolataimat: „Amikor arról kérdezték a dalai lámát, hogy mi az, ami leginkább meglepi az emberiséggel kapcsolatban, ezt válaszolta: „Az EMBER. Mert feláldozza az egészségét, hogy pénzt keressen, aztán feláldozza a pénzét, hogy visszaszerezze az egészségét. És mivel olyan izgatott a jövőjével kapcsolatban, elfelejti élvezni a jelent, az eredmény az, hogy nem él sem a jelenben sem a jövőben, úgy él, mintha soha nem halna meg, és aztán úgy hal meg, hogy soha nem is élt igazán.”

Kedves Olvasó! Kívánom, hogy legyünk minél többen a kovászosok csapatában!

Simon-Kovács Ariella

A falu őzikéje?

Sokan tudják, hogy tavaly tavasszal, pontosabban május 26-án hozzánk került egy picike, akkor 2-3 napos őzgidácska. Az ő történetét fogom elmesélni.

Május 26-án reggel kaptunk egy telefonhívást, miszerint találtak egy „elárvult” őzikét, befogadnánk-e. Azt, hogy ténylegesen anya nélkül maradt-e a kicsi, vagy csak nem ismervén az őzek viselkedését, összeszedték a fűben békésen pihenő, mamáját váró gidát, már sosem derül ki, mindenesetre már kézbe vették, hazahozták, nem volt lehetőség visszahelyezni a természetbe. Mivel kislányról volt szó, elvállaltuk. (Több történet is kering kézzel nevelt bakok támadásairól, most ezt nem részletezném itt.) Szóval elhozta Kálmán, és amikor megláttuk, szerelem volt első látásra. Sosem láttam ennél szebb és aranyosabb őzgidát. (Ezt azért természetesen az elfogultság mondatja velem, de mesészerű volt.)

Hiába tanultam az egyetemen fél éveket róluk, hiába neveltem fel kisgidát, kisbárányt cumival, Kálmán még kismókust is fecskendővel – ott hirtelenjében kétségbe esik az ember. Mit eszik? Jó, igen, tejet, persze, de milyen tejet? Jó lesz neki a kecsketej? Ha issza, mennyit igyon, milyen gyakran? Mennyit alszik? Mikor alszik? Egy szó mint száz, erről nem szólnak vastag könyvek, mint az újszülött haszonállatokról. Így próbálkoztunk. Aztán kialakult egy rend: 3-4 óránként evett, végtelenül rendezetten viselkedett, hamar rákapott a kecsketejre, a hasa sem ment tőle, nem sírt, nem kelt föl, amíg oda nem mentünk hozzá. (A természetben is így viselkedik lényegében.) Jó étvágya volt, szépen fejlődött, kezdtünk bízni benne, hogy megmarad, így nevet is kapott: Bíbor. Röviden csak Bibi.

Vitézzel, a kutyáinkkal remek párost alkottak – meglepő módon, mivel Vitéz kiskorában nagy lelkesedéssel kergetett meg őzeket. De Bibi más volt. Ápolgatta, tisztogatta a bundáját, egyetlen egyszer sem mutatta jelét annak, hogy prédaként tekintene a gidára. Teltek a napok, hetek, hónapok, Bibi szépen nőtt, csipegette a kertben neki tetsző növények számomra legfontosabb részeit. Már a családhoz tartozott...

Jött a tél. Bibi gyönyörű, hatalmas, vastag bundát növesztett, szinte már kövérnek hatott. Vígán feküdt a fagyott talajon hóban, zuhogó esőben is a kedvenc helyeinek egyikén, és kérődzött. Ahogy a tavasz közeledett, boldogan rágtá le az első hajtásokat gyümölcsfákról, rózsabokorról, díszfákról. De szembe kellett nézni azzal, hogy ez a zöldmennyiség neki nem lesz elég, szénát még a tél folyamán is alig fogadott el. Az erdőben sokkal nagyobb a változatosság. Azonban nagyon féltünk kiengedni, hiszen túlzot-

tan közel engedni magához az embert, talán a kóbor, nem kóbor kutyákat is, vagy a gépjárműveket.

Nem tudtuk, mi fog történni, de vadasparkba nem akartuk zárni, esélyt szerettünk volna adni neki a szabad életre. Így kiengedtük a kapun. Öt perc alatt bevette magát az erdőbe. Feszült várakozás kezdődött. 48 óra múlva jött vissza. Megtépett bundával, de sérülések nélkül. A többi őznek nem volt „szimpi”. Érthető módon, hisz kutya- és ember-szaga volt. Egy hetet itthon töltött, de megint csak arra jutottunk, próbálkozzunk tovább. Megint kiengedtük. Hazajött, megint elment. 3-4 napokra ment el, volt, hogy egy hétre is eltűnt, ilyenkor másoktól jöttek hírek róla. Itt látták, ott találkoztak vele. Szívet melengető volt. Aztán nem jött haza 11 napig, és hírt sem kaptunk felőle... Mígnem összefutottunk vele a Céklás-patakon átívelő, Tanács utcai hídnál, oda is szaladt, mikor hívtam, és nagyon örültünk egymásnak. Egy gyönyörű, fényes, vörös bundájú, felnőtt őzlány lett belőle.

Azóta többször járt itthon, és biztos vagyok benne, hogy még sokszor fogunk vele találkozni. Így ne lepődjön meg senki, ha Erdőkürt keleti felében, akár kül-, akár belterületen egy fiatal, barátságos őzsutával találkozik! Simogatni, sajnos, nem szabad, senki ne rakjon ki neki semmilyen élelmet, és ne fogadja be a saját kertjébe! Csodáljuk csak, és örüljünk, hogy itt jól érzi magát a közelünkben! És senki ne feledje el, ha őzgidát talál megbújva a fűben, bokrok aljában, csak a mamáját várja, minden rendben van vele!

Bányainé Dóri

Önkormányzati hírek

A rendkívüli veszélyhelyzet ideje alatt településünkön kicsit lelassult az élet, az önkormányzatnál azonban pörögtek az események. Az intézkedések bevezetése megváltoztatta a falu lakóinak az életét. A Polgármesteri Hivatalban határozatlan ideig szüneteltettük a személyes ügyfélfogadást, az óvodában rendkívüli szünetet rendeltünk el, de az iskola is áttért a digitális oktatásra. A háziorvosi rendelés a szokott időben történt ugyan, az előírások betartását azonban itt kellett a legszigorúbban venni. Megszerveztük az önkéntes karantént vállaló 70 év felettiek ellátását. A művelődési házba meghirdetett rendezvényeket határozatlan időre elhalasztottuk, az olvasók nem látogathatták a könyvtárat, a fiatalok az ifjúsági klubot. Visszavonásig lezártuk a játszótérét. Felfüggesztettük a sportöltöző használatát, a futballmérkőzéseket zárt kapuk mellett, nézők nélkül tartották meg.

Mivel a veszélyhelyzetet határozatlan időre rendelték el, bizonytalan volt visszavonásának ideje. A kürti települések polgármesterei ezért úgy határoztak, hogy lemondják a „Kürt Községek Nemzetközi Találkozója” megrendezését, melynek 2020-ban a szlovákiai Strekov (Kürt) község adott volna otthont.

A település lakosságának biztonságát szem előtt tartva képviselő-testületünk szintén úgy döntött, hogy az idei évi Palóc Ízek Fesztiválja falunapot nem tartjuk meg Erdőkürtön. A szigorú feltételek miatt a honismereti tábor megrendezését is lemondták a szervezők.

Az élet azonban nem állt meg. Megnyíltak a Magyar Falu Program 2020. évi felhívásai. Pályázatot nyújtottunk be a Béke út felújítására és parkgondozáshoz szükséges eszközök beszerzésére. Néhány napja kaptuk meg az értesítést, hogy a Települési környezetvédelmi infrastruktúra-fejlesztések című felhívásra benyújtott pályázatunk 100.000.000 Ft támogatásban részesült.

Folyamatban van a kivitelezők kiválasztása a sportöltöző és a sportpálya lelátójának felújítására, az óvodaudvari kerítés és játszóudvar, valamint a Téglaház út tavaly megrongálódott szakaszának felújítására. Remélem, hamarosan el tudjuk kezdeni a munkálatokat, és a következő számban már erről tájékoztathatom a tisztelt olvasókat.

*Szebenszkiné Palik Katalin
polgármester*

Rongálás a játszótéren

Minden rongálás, károkozás felháborító, az azonban, amikor még az egészséget is veszélyezteti, egyszerűen megdöbbentő.

Ismeretlen elkövető/elkövetők színtelen és nyúlós, ragasztószerű anyaggal bekente/bekenték a játszótér területén kihelyezett saletlik padjait és asztalait, valamint még néhány padot és asztalt. Mivel a rongálás közterületen történt, ahol kisgyermek is játszanak, és esténként a fiatalok is szívesen ülnek be a padokra, ezért az önkormányzati dolgozók megpróbálták letakarítani a ragadós anyagot. Sajnos, nem sikerült teljesen eltávolítaniuk. A biztonság kedvéért ezért a saletliket kordonszalaggal körbekerítettük. A rendőrség felé megtettük az ismeretlen tettes elleni feljelentést.

Igyekszünk a kárt minél előbb helyreállítani és a köztéri bútorokat újrafesteni. Kérem a szülőket, ne engedjék a padokra ülni a gyermekeket addig, amíg azok szalaggal körbe vannak kerítve.

*Szebenszkiné Palik Katalin
Polgármester*

Szlovák szólások és közmondások az aratással kapcsolatban

Holub za pšenickou, šuhaj za dievčinou.
A galamb a búzára, a legény a lányra (vágják).

Starý vrabec ani pri snope nejde na lep.
Az öreg veréb még a kéve mellett sem megy lépre.

Vďačnosť a pšenica iba v dobrej zemi rastú.
A hála és a búza csak jó földben terem.

Bez práce nie sú koláče.
Munka nélkül nincs kalács. (Aki nem dolgozik, ne is egyék.)

Teší sa na to, ako sedliak na žatvu.
Örül, mint földműves az aratásnak.

Keď je chvíľa, vtedy žnime; keď je dážď, vtedy spime.
Amikor lehet, akkor aratunk; amikor esik, akkor alszunk.

Szemezgette: Havjár Zoltán

Örömhír

Örömmel tudatjuk az olvasókkal, hogy 2020. május 5-én megszületett Holló Béla és Bognár Barbara kisfia: Holló Zalán Béla.

Minden jót kívánunk nekik!

KÜRTÖLŐ

Erdőkürt Község Önkormányzatának időszaki tájékoztató kiadványa

Alapította: Vadovics János 1992. január

Szerkesztő: OsztróLuczky Edit

Köszönet a korrektúráért: Kenyeres Anikónak

Felelős kiadó: Szabenszkiné Palik Katalin, polgármester

Megjelenik 225 példányban

Kürtölő az interneten: www.erdokurtfaluvedo.hu

Elérhetőség: erdokurt.kurtolo@gmail.com